

I min studietid gav mine forældre mig en god, brugt cykel så jeg kunne cykle fra mit kollegium til teologisk fakultet. Jeg stillede den i kollegiets cykelskur og der blev den stående. Det var mere behageligt at tage bussen. Men efter et par måneder var cyklen væk. Jeg efterlyste den på kollegiet og en af beboerne sagde han havde foræret den til en ven. Jeg brugte den jo ikke. Det minder om vores Store Bededag, som regeringen vil fjerne som helligdag. Vi har ikke brugt helligdagen. Den er blevet en konfirmationsdag som lukker kirken for alle andre end konfirmandfamilierne. Det arvegods vi har i kristendommen skal bruges, hvis det ikke skal forsvinde.

Forleden kunne man læse i Kristeligt Dagblad at ordet hellig skal ud af lukkelovgivningen. Det skal ikke hedde helligdage, men juledag, pinsedag, skærtorsdag og så videre. Tilsyneladende en sproglig justering. Men i virkeligheden et udtryk for at det hellige er på vej ud af vores samfund. Endnu engang må vi kristne gribe i egen barm i stedet for at kritisere vores regering. Vi er ikke kommet helligdagene i hu ved at søge den hellige, Jesus Kristus, eller ved at gå ned i tempo eller ved at vise at helligdagene skiller sig ud fra alle de andre dage i året. Hvad der ikke bliver brugt ender med at blive fjernet ligesom min cykel. Derfor er tiden inde til besindelse på, hvordan vi bruger vores helligdage. Men også en besindelse på, hvad kirken er eller burde være for os danskere.

Det vrimler i Danmark med hjertestartere. Går man ind på hjemmesiden hjertestarter.dk, kan man se, at stort set de fleste egne har en hjertestarter. Og fantastisk. På den måde kan vi redde liv. Men allerede i middelalderen blev der placeret en hjertestarter i hvert sogn. Det var middelalderkirkerne. De skød op med samme fart som hjertestarterne i dag vinder frem. Ikke kun skulle disse kirker fortælle historien om, hvordan Jesu hjerte banker for os. Men de skulle også være der for, ligesom profeten Ezekiel skriver, at forvandle stenhjerner til kødhjerner. I dag er vi optaget af sundhed og velfærd og gode materielle vilkår. Vi har et sundhedsvæsen, som vi godt nok skælder ud på. Men det fungerer. De nødlidende overlades ikke til sig selv! Men den åndelige akuthjælp, sjælens 112, stenhjernerens emergency, er forsømt. Vores hjerte trænger til hver søndag at få et kraftigt igangsættende stød i kirken, så det igen banker for det hellige.

I teksten i dag er Jesus oppe på et højt bjerg sammen med nogle af sine disciple. Han åbenbarer sig i al sin guddommelige væld. Moses og Elias, der havde været døde i århundreder, viser sig lyslevende. Guds røst lyder over bjerget. Scenen er så hellig, så ophøjet, så åndelig, så overvældende, at disciplen Peter vil have alle til at slå sig ned på bjerget og blive der. Men Jesus siger nej og tager sine disciple ned til det arbejde, der venter dem ved bjergets fod. Der skal helbredes syge, der

skal gøres en indsats for de bange, udstødte og forladte osv. Og det må man sige: Vi kristne i Danmark har taget denne side af kristendommen til os i dag. Vi arbejder hårdt ved bjergets fod for at bekæmpe sygdomme, vi sørger for masser af reguleringer, så mennesker ikke kommer til skade på arbejdet eller i trafikken. Det er intet politisk parti, der ikke går til valg på mere tryghed. Men kristendommen er også, i overført betydning, at være oppe på et bjerg, hvor vi er Gud nær og himlen synes at røre os, og hvor vi beder, lytter, og overgiver os til det hellige.

Der er en fortælling i Det nye Testamente, der giver disciplen Peter medhold i hans ønske om at blive oppe på bjerget i al skønheden. Det er beretningen om de to søstre Martha og Maria i Betania. De får uventet besøg af Jesus. Martha styrter rundt og laver mad og dækker bord og serverer. Men Maria tager forklædet af. Hun forlader køkkenet og det praktiske arbejde. Hun sætter sig ved Jesus og lytter til det, han har at fortælle. Martha bliver sur og bebrejder Maria, hvad hun gør. Men Jesus siger til hende: " Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende". Fortællingen giver Peter ret. Vi skal også tage os tid til at være, hvor Gud føles nær. F.eks. her i kirken, hvor der er ophøjet og hvor vi kan høre Herrens røst i de bibelske læsninger, i salmerne, i prædikenen, i nadveren og velsignelsen. Martha skal have æren for det

velfærdssamfund vi lever i. Hvis vi ikke havde haft travlt på markerne med høsten, i fabrikkerne og hvor vi ellers har arbejdet, havde vi ikke produceret noget som helst, der kunne give velfærd og tryghed til vore medmennesker. Men hvem af de to kvinder, skal have mest magt i os? Martha, som elsker arbejdet og som bekymrer sig ufatteligt for alt, hvad der overhoved er mulighed for at bekymre sig om. Eller Maria der ikke er bange for det ophøjede, guddommelige og gerne udskyder, hvad der kan udskydes til i morgen. Kendsgerningen er, at ingen af de to kvinder duer rendyrket. Tænk hvis det var Martha, der havde magten, og det har hun desværre i vort samfund, hvor vi for at kunne arbejde endnu mere vil have afskaffet Store Bededag og fjernet ordet helligdage. Eller tænk, hvis det bare var Maria, der havde magten i os. Der ville aldrig blive bygget sygehuse og opstillet hjertestartere og gjort rent og lavet mad. Hjem og samfund ville forfalde, mens vi gik til gudstjenester og resten af ugen sad og talte om ånd og kærlighed. Det er nødvendigt, at Martha og Maria begge to er en del af os. Men det er de ikke. Vi undertrykker Maria. Derfor skal vi huske også at bestige det høje bjerg, Forklarelsens bjerg, ved at bede, fordybe os, gå i kirke, hengive os til det åndelige, tage Jesus Kristus, Guds søn, til os. Vi skal prøve at bryde ud af hverdagsræset og vanerne og helt bevidst bevæge os derhen, hvor det guddommelige bliver mærkbart. Og så vil der formodentlig ske det samme med os, som der skete for disciplene, der var sammen med Jesus på bjergets top. Vi vil forstå, at vores døde, som vi fortsat elsker, er hos

Gud. Når Elias og Moses viste sig levende på himlen er det et tegn på, at de døde lever. Og måske vil det ikke kun gå op for os, at vores døde er opstået til nyt liv hos Kristus. Vores stenhjerte vil, når vi søger op på bjergets top, op til hellige, bort fra travlheden, larmen, aktiviteterne, mobiltelefonen, nyhedsinformationerne, forvandles til et kødhjerte, så vi får kræfter til også at være ved bjergets fod, hvor vi skal kæmpe for at gøre et hårdt liv bedre for hinanden og os selv med tro, håb og kærlighed. Og så vil der ske endnu en ting. Enhver regering vil kunne se, at vi danskere tager vores helligdage alvorligt og bruger dem til det de er skabt til. Tilbedelsen af den hellige, Guds søn, Jesus Kristus. Og når en regering kan se at vælgerne tager deres helligdage alvorligt, vover de ikke at fjerne hverken helligdage eller ordet helligdag.

Gud i vold. Amen.